

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j.: MV-122973-7/SO-2024

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j.: MV-122973-7/SO-2024 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do 30 ti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j.: MV-122973-7/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jímž byl podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na podkladě žalobcova odvolání změněn výrok usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 2. 7. 2024, č. j.: OAM-427-10/ZM-2023, tím způsobem, že se řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zastavuje podle § 169r odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žádost nebyla podána na úředním tiskopisu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná postupovala v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, když se kvůli formální chybě uchýlila k přepjatému formalismu a také potvrdila rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu, ač žalobce doložil důkazy ospravedlňující zmeškání lhůty. Žalobce místo správního formuláře využil formulář pro prodloužení dlouhodobého pobytu, přestože zaměstnanecká karta spadá do kategorie dlouhodobého pobytu. Správní orgány vnímaly nevyplnění žádosti na konkrétním formuláři jako důvod pro zamítnutí žádosti, aniž by zohlednily kontext nebo účel podání. Žalobce citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 150/09, ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 1336/18, a ze dne 4. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 428/06, k otázkám svévole při interpretaci norem na ochranu ústavně zaručených práv a nezbytnosti vycházení z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu při nalézání práva.
3. Žalobcova nepřítomnost na území představovala překážku nezávislou na jeho vůli, pro kterou si nemohl převzít výzvu k odstranění vady spočívající v doložení jiného formuláře. Po tzv. fikci doručení mu měla být písemnost vhozena do schránky, avšak žalobce ji tam nikdy neobjevil, což je těžce prokazatelné. Příslušný formulář stejně jako kopii stránky cestovního dokladu s výjezdním a vstupním razítkem žalobce doložil v rámci doplnění odvolání. Žalobce tudíž namítá rovněž nezákonné zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání úkonu, kterou podal z procesní opatrnosti.
4. Správní orgány podle žalobce porušily zásadu proporcionality, neboť upřednostnily formální chybu v použitém formuláři před faktickým obsahem podání, které bylo zcela srozumitelné a splňovalo všechny materiální náležitosti. Rozpor se zásadou dobré správy podle § 8 odst. 2 správního řádu tkví v tom, že by správní orgány měly usilovat o spravedlivé a materiálně správné rozhodnutí, nikoli o formální zamítnutí žádosti na základě administrativní chyby.
5. Napadené rozhodnutí zasahuje do práva žalobce na respektování jeho soukromého a rodinného života garantovaného ve čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Následkem rozhodnutí by bylo zpřetrhání vazeb s jeho manželkou, kdyby po opuštění území žalobcem jeho manželství dospělo ke konci. Po návratu do země původu by žalobce s ohledem na nulové roční kvóty nemohl iniciovat novou žádost o vydání zaměstnanecké karty.
6. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení za současného přiznání náhrady nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

7. Žalobce k žalobě připojil úřední překlad oddacího listu vystaveného Vietnamským velvyslanectvím, podle něhož dne 10. 7. 2024 uzavřel manželství s paní X, nar. X.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy žalobce nereagoval na výzvu prvostupňového orgánu a nedoložil příslušný tiskopis, nelze zákonem předvídané zastavení řízení považovat za přepjatý formalismus. Při zastavení správního řízení se neposuzuje přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince, přičemž námitka dopadů na práva dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018-44, podložena konkrétními skutečnostmi vybočujícími z běžného obecného rámce a standardní situace. Z Informačního systému cizinců nevyplývá, že by paní X, nar. X, byla manželkou žalobce a ani nemá hlášenou adresu pobytu na stejné adrese jako žalobce. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR na základě zaměstnanecké karty vydané s platností od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2023.
10. Dne 1. 12. 2023 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to na úředním tiskopisu určeném pro žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, v němž v rubrice „účel pobytu na území“ uvedl „zaměstnání“.
11. Prvostupňový orgán dne 28. 1. 2024 pod č. j.: OAM-427-3/ZM-2023 vyhotovil výzvu k odstranění vad žádosti, podle které byl žalobce povinen ve lhůtě sedmi dnů doručit žádost o prodloužení zaměstnanecké karty na úředním tiskopisu, který je k nalezení na internetových stránkách Ministerstva vnitra. Předmětná výzva byla žalobci doručena fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 19. 12. 2024.
12. Dne 2. 7. 2024 vydal prvostupňový orgán usnesení, kterým podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti. Jak je uvedeno v odůvodnění, žalobce podal svou žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty na tiskopisu určeném pro dlouhodobé pobyty, čímž nesplnil svou povinnost, neboť měl svou žádost podat na tiskopisu pro zaměstnanecké karty. Výzva k odstranění vad žádosti byla žalobci doručena dne 20. 2. 2024, přičemž žalobce do data vydání usnesení nedoložil úřední tiskopis určený pro zaměstnanecké karty. Absence zákonné náležitosti žádosti znemožňuje rozhodnout o žádosti kladně, a zároveň v řízení o žádosti nevyšla najevo žádná skutečnost, pro kterou by měl prvostupňový orgán v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu žádost zamítnout.
13. Žalobce podal dne 16. 7. 2024 proti prvostupňovému usnesení, doručenému dne 11. 7. 2024, blanketní odvolání. V následném doplnění odvolání, doručeném dne 8. 8. 2024, žalobce žádal o určení neplatnosti doručení výzvy ze dne 28. 1. 2024 a požádal o navrácení v předešlý stav, neboť v době doručování nebyl přítomen na území. Správní orgán podle žalobce nesprávně posoudil otázku, zda je předložení formuláře žádosti označeného jako „žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu“ natolik závažnou vadou, že její neodstranění je důvodem pro zastavení řízení. Pro žalobce je nemyslitelné, aby na základě volby formuláře ztratil možnost nadále pobývat a pracovat na území s ohledem na vytvořené ekonomické a sociální zázemí

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

na území, kde pobývá nepřetržitě od roku 2018. Žalobce má na území manželku, paní X, nar. X, která je v současnosti žadatelkou o udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia. Na území si vybudovali společné zázemí a vycestování jednoho z manželů by pak bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, s ohledem na nezanedbatelnou délku jeho pobytu na území, tak i jeho manželky, a to v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Žalobce připojil kopii cestovního pasu a formulář žádosti o zaměstnaneckou kartu. V dalším doplnění odvolání ze dne 26. 9. 2024 žalobce sdělil, že předložením příslušného formuláře žádosti o vydání zaměstnanecké karty odstranil pouze formální vadu žádosti, a nikoli vadu obsahu, jež by byla schopna zapříčinit zastavení řízení o žádosti.

14. Rozhodnutím žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j.: MV-122973-6/SO-2024, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení prvostupňového orgánu ze dne 26. 8. 2024, č. j.: OAM-427-23/ZM-2023, jímž nebylo prominuto zmeškání lhůty pro odstranění vad žádosti podle § 41 odst. 7 v návaznosti na § 41 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce neprokázal, že překážkou včasného odstranění vad žádosti byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Současně nebylo vyhověno žádosti o určení neplatnosti doručení výzvy k odstranění vad žádosti podle § 24 odst. 2 správního řádu, jelikož nebyly splněny podmínky v § 41 odst. 2 správního řádu. Žalobce totiž neprokázal, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění vyzvednout uloženou písemnost ve stanovené lhůtě, resp. že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
15. Dne 15. 10. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, v němž uvedla, že prvostupňový orgán nesprávně aplikoval § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, když měl aplikovat speciální § 169r odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalobce požadoval prodloužit stávající zaměstnaneckou kartu a žádost podal na území, ale na tiskopisu žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nikoli na úředním tiskopisu žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. K tiskopisu formuláře žádosti o zaměstnaneckou kartu doloženému k doplnění odvolání žalovaná nepřihlédla s ohledem na zásadu koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, který by mu bránil doložit správný tiskopis již v řízení před orgánem prvního stupně. K námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že správní orgány nejsou povinny posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života, jestliže bylo řízení o žádosti zastaveno dle § 169r odst. 5 zákona o pobytu cizinců. V tomto směru žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48 a ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30. K námitce, že na území pobývá manželka žalobce žalovaná uvedla, že z informačního systému cizinců nevyplývá, že by paní X, nar. X byla manželkou žalobce, ani nemá hlášenou adresu pobytu na stejné adrese jako žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení.“
18. Podle § 169r odst. 5 zákona o pobytu cizinců „ministerstvo řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti, o vydání osvědčení o registraci, o vydání povolení k přechodnému pobytu a o vydání povolení k trvalému pobytu dále zastaví v případě, že žádost byla podána na území a nebyla podána na úředním tiskopisu; v případě takto podané žádosti se § 47 odst. 4 a 6 nepoužije.“
19. Podle § 182 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „ministerstvo zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup vzory tiskopisů používaných podle tohoto zákona.“
20. K žalobní námitce, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vůči žalobci přepjatě formalistická a v rozporu se zásadou materiální pravdy, soud uvádí, že ve správním řízení postupovaly žalovaná i prvostupňový správní orgán v souladu s platnou právní úpravou. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit, či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. S ohledem na uvedené se tak nejednalo o formalistický postup, pakliže správní orgány meritorně neposuzovaly danou věc, ale o postup v souladu se zákonem. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, který nebyl v recentní judikatuře překonán a který se sice vztahuje k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nicméně soud neshledává důvod, proč by závěr o obligatorním zastavení řízení neměl být aplikován i na § 169r odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
21. Jelikož se ve věci jedná o správní řízení zahájené na žádost, je od žalobce očekávána vyšší míra spoluúčasti na celém řízení, tudíž nejen na předkládání a zajišťování důkazů pro podporu svých tvrzení, nýbrž i na podání žádosti na předepsaném formuláři. K podání žádosti na odpovídajícím úředním tiskopisu byla žalobci poskytnuta nejprve lhůta sedmi dnů počítaná od okamžiku doručení výzvy dne 20. 2. 2024. Prvostupňový orgán nevydal usnesení o zastavení řízení ihned po skončení sedmidenní lhůty, nýbrž až s odstupem další doby přesahující čtyři měsíce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 Azs 75/2014-26, správní orgány mohou vyvodit pro žadatele nepříznivé procesní důsledky, pouze pokud své požadavky vyjevily dostatečně srozumitelným způsobem a žadatel měl skutečnou, nikoli jen formální či teoretickou možnost výzvě k doplnění náležitostí jeho žádosti vyhovět. Ve výzvě k odstranění vad žádosti byl žalobce srozumitelně poučen, co musí učinit, aby jeho žádost byla bezvadná, a měl také dostatečně dlouhou příležitost k nápravě v podobě podání žádosti na správném formuláři.
22. Soud se v této souvislosti k námitce žalobce zabýval zákonností rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neprominutí zmeškání lhůty pro odstranění vad žádosti stanovené ve shora uvedené výzvě a dospěl k závěru, že pro takový postup byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce neprokázal, že by mu ve včasném provedení úkonu – doložení správního tiskopisu žádosti bránila překážka na jeho vůli nezávislá ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že nepřítomnost žalobce na území v době doručování předmětné výzvy takovou překážkou není, neboť bylo v zájmu žalobce, aby o své nepřítomnosti na území informoval správní orgán, případně, aby zmocnil jinou osobu k přebrání písemnosti, a to zejména za situace, kdy si byl vědom probíhajícího řízení o jeho žádosti, kterou inicioval. Žalobce netvrdil ani neprokázal, že by důvodem jeho vycestování

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

z území byla mimořádná či naléhavá okolnost, která by mu v tom zabránila. V odvolání proti tomuto rozhodnutí uvedl, že se jednalo o vycestování za účelem „pouhé“ návštěvy rodiny ve Vietnamu.

23. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Při posuzování této námítky vycházel soud ze závěru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku jeho rozšířeného senátu ze dne 5. 11. 2025, č.j. 8 Azs 99/2023-65, dle kterého *„správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí.“* Jak Nejvyšší správní soud poznamenal, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vykládaný ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva nepřipouští závěry doposud převažující v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle nichž je povinnost posuzování přiměřenosti ze strany správních orgánů omezena na případy, kdy dochází k věcnému rozhodování o žádosti. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se v těchto věcech neuplatní pro rozpor se čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
24. Uvedené závěry jsou dle názoru soudu aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, neboť i v tomto případě nebylo ve věci rozhodnuto meritorně, ale řízení o žádosti bylo zastaveno dle § 169r odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
25. V řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce soukromé a rodinné vazby nezmiňoval. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že rozhodnutí o zastavení řízení pouze z důvodu volby formuláře představuje v rozporu s čl. 8 Úmluvy nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na nezanedbatelnou délku jeho pobytu na území, kde pobývá nepřetržitě od roku 2018 a má zde vytvořeno ekonomické i sociální zázemí a rovněž s ohledem na skutečnost, že na území má svou manželku, paní X, nar. X, která je v současnosti žadatelkou o udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, na území si vybudovali společné zázemí. Žalovaná k této námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedla, že správní orgány nejsou povinny posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, jestliže bylo řízení o žádosti zastaveno podle § 169r odst. 5 zákona o pobytu cizinců. K námitce, že na území pobývá manželka žalobce uvedla, že z informačního systému cizinců nevyplývá, že by paní X, nar. X byla manželkou žalobce, ani nemá hlášenou adresu pobytu na stejné adrese jako žalobce. Uvedené zhodnocení a vypořádání námitek stran (ne)přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vznesených žalobcem v odvolání nelze považovat za dostatečné a přezkoumatelné, a to s ohledem na konkrétní tvrzení žalobce v tomto směru učiněná a na závěry vyložené ve shora citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
26. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

27. Žalovaná je v dalším řízení povinna posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce a dále postupovat v intencích závěrů vyslovených ve shora citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují zaplacený soudní poplatek z žaloby ve výši 4 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívajících v odměně za 2 úkony (§ 11 písm. a) a d) vyhl. č.177/1996 Sb. tj. převzetí zastoupení a písemné podání soudu) právní služby v částce 3.100,-Kč, celkem 6.200,-Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyh.č.177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,-Kč za 1 úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem na nákladech řízení částku 12 228,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.